

Най-после Андрея пакъ виде своето село и се отправи къмъ кжщата на господаря си, дето се на-дѣваше да бжде наново приетъ на работа. Но какво бѣше неговото очудване, когато забелѣза, че нѣма старата господарска кжща. На мѣстото ѝ се издига величественъ дворецъ, обитателитѣ на който му се сториха хора студени и негостоприемни.

Андрея узна, че господаритѣ му сж умрѣли. Дъщеря имъ, Миленка, отишла да живѣе при своя вуйчо, далечъ нѣкжде, която може би се е вече омжила. Повече никой нищо не знаеше.

Това извѣстие порази страшно Андрея. Неговата последна надежда да намѣри старитѣ си господари изчезна. За пръвъ пжтъ той се почувствува съвсемъ самичккъ въ свѣта. . . и страшна мъка го обзе.

Да остане повече въ село, Андрея не пожела. Отчаянъ отъ живота, той замина за града да се бори съ глада и сиромашията.

(Разказчето ще продължи).

Докторъ Петъръ Беронъ.

На 7 декемврий тази година въ всички училища на царството се чествува 100 годишнината на първия български букваръ, написанъ отъ докторъ Петъръ Беронъ.

Кой е Петъръ Беронъ? Той се е родилъ преди 130 години въ планинското градче Котелъ. Родителитѣ му били видни и състоятелни хора.

Първоначалното си образование добилъ въ родния си градъ. Отначало се училъ на български, а после на гръцки.

Едно неочаквано нещастие въ семейството му принудило младия Петра да напусне училището.

По това време избухнала война между руситѣ и турцитѣ. Баща му, хаджи Бери, билъ наклеветенъ, че помага тайно на руситѣ. Турцитѣ му разграбили имота и той останалъ безъ всѣкакви средства.

Петъръ трѣбвало да напусне учението си и да се залови за занаятъ. Заминалъ за гр. Варна и станалъ абаджия, та да изкарва прехраната си и да помага нѣщо на обѣднелитѣ си родители.